

Gökyüzünün bitemediği o boşluktan içimdeki bitmeyen o boşluğa yazıyorum. Kafamın içinde ki mutsuzluk eşlik ediyor yazılarıma.Gökyüzünü seviyorum birini sevmek istercesine. Sevenlerim var sevemediğim, sevdiklerim var sevilmediğim.Ölsün diye yalvardığım bir kısır döngü haline gelen.Fonda “Cem Adrian - Sana bunları hiç bilmediğin bir yerden yazıyorum” çalıyor. Her kelimemin üzerine acı atarcasına. Acıtıyor içimdeki ölü sayısı yazamadığım. Acıtıyor öldürmek zorunda kaldıklarım .. Acıtıyor öldürmeye kıyamadıklarım.. Acıtıyor bakıpta sarılamadıklarım.Ve acıtıyor duvarlara sarılmak zorunda kalışlarım.En acısı da kimseye değil koskocaman bir boşluğa yazışlarım.Atlayıp bu saçmalığı bitirmek istediğim.Sonra kafanızı kaldırıp gökyüzünden destek almak vardır, ben güçlü olmak zorundayım dediğiniz. Şarkılarda öldüğünüz kısa ölümler vardır kimsenin anlamadığı. Kendinize sen hep böyle yalnız kalacaksın dediğiniz oldu mu hiç? Benim oldu.Çünkü doğru buydu. /Aynur KAPTI - 20 Ekim, 00:20